

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614094080/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

der nu vaagnede af sin Drøm. »Nei desværre,« svarede Michael, »men i min Ungdom gik det endnu, det var den Gang det kostbareste Værk i hele Eggen, saa Fremmede kom herhid for at see det. Det viste ikke blot Timer, men tillige Solens og Maanens Løb og Qvarteerskifterne; paa den ene Side stod Døden med sin Lee, paa den anden Side derimod stod Tiden, som en gammel Mand, med Vinger og Timeglas, og hver Gang en Time var udrunden, slog den med Vingerne, og Timeglasset vendte sig af sig selv, medens Døden paa samme Tid hævede sin Lee og svingede den frem og tilbage, i det Klokkeslagene lød; men nu er Timeglasset knust, Viseren er sønderbrudt, og Hiulene ere rustne, kun Døden med sin Lee staaer der endnu, som Frøkenen seer.«

»Dette Uhr burde istandsættes igjen,« sagde Adalbert.

»Ingen Uhrmager i vor Tid kan bringe det i Orden,« svarede den Gamle, »skjøndt Mange have forsøgt derpaa, baade Fremmede og Indfødte. Det var kun i gamle Dage, man forstod sig paa Sligt, og det er da heller intet Under, thi Værket blev drevet med Trolddomskonst, efter hvad jeg har hørt, og Aander vare bundne til Hiulene, der dreiede dem rundt; derfor blev det kun optrukken een Gang om Aaret i Midnatsstunden, da Frelseren blev født.«

»Ja ja, det fortalte du mig tidt nok i min Barnedom,« sagde Adalbert smilende.

»Det er ogsaa vist,« blev Michael ved, »at Uhret og Bygningen paa en egen Maade hænge sammen, thi fra det Øieblik Uhret standsede, begyndte ogsaa Bygningen at forfalde; det sidste Aar, hvori det gik, var det, i hvilket Russerne rykkede ind i Warschau.«

»Var jeg en Mand,« udbrød pludselig Leontine, »da vilde jeg rejse udenlands, og vandre saalænge rundt,

til jeg fandt en Kunstner, der kunde sætte dette Uhrværk i Stand.»

»Den gamle Herre har ofte talt om at sælge Hiuulene og Jernstængerne,« sagde Michael, »men det haaber jeg vil ikke skee, medens mine Øine ere over Jorden.« — »Bruges den gamle Borg nu ikke meer til Noget?« spurgte Adalbert. — »Flere af de Sale, hvori Herskabets Forfædre levede i Frihed og Lystighed med deres Giester, bruges nu til Fængsler,« svarede Michael.

Adalbert tog heraf Anledning til at spørge om, hvorledes det gik den gamle Sanger. »Ham gaaer det ganske taaleligt, jeg har bragt ham hans Harpe i Fængselet, men han vover ei at spille paa den af Frygt for Starosten.« — »Kan jeg faae ham at se?« spurgte Adalbert. »Det lod sig vel giøre,« svarede Michael, »hvis der ikke i Værelset ved Siden af ham sad en farlig Fange, der let kunde mærke Uraad, og røbe os for Starosten.«

Efter disse Ord steg de ned af Taarnet igien, og Adalbert kunde ikke Andet, end beundre den Behændighed og Sikkerhed, hvormed Leontine skred hen over de farligste Steder, ligesom en Fugl, der rolig svæver over Afgrundene, vel vidende, at den i sine Vinger besidder en Talisman, langt stærkere, end den Kraft, der drager den nedad imod Dybet.

Da de vare komne udenfor, blev den gamle Michael staaende, og betragtede det faldefærdige Slot. »Hvad tænker du paa?« spurgte Adalbert. Da den Gamle ikke svarede, gientog han sit Spørgsmaal med høiere Røst. »Jeg tænker paa, at dette gamle Slot, saa skrøbeligt det synes, maaskoe dog vil staae længere, end det ny,« svarede Michael, men Adalbert kunde ikke Andet end smile ved denne Spaadom, hvortil neppe Nogen, der betragtede den gamle Bygnings Brøstfældighed, kunde fæste Lid.